

מבעד למסוה

(שעורים בהתנפלות)

ועכשו רבוי
תי, צאו וראו
כמה גדילים
דברי רז"ל,
שאמרו: "שלו
חי מצוה איר
גם ניווקו"
והא ראיח :

תנה, למשל, יצאה המשלחת האר
מריקאית בשבוע זה לגליל ונתהפכה
לא־עליכם בדרך נסיעתם אצל עפולה
ויצאו ב"ה שלמים בגופם ובכל אבריה
הם, וראו, רבותי, מה גדולה זכותה של
א"י שאלמלא היא שעמדה לוועדת
המוכחים שלנו לא היתה מועילה כל
מומחיותם והיה טופס חס ושלוס כסרי
פח של המשלחת כאמריקה אצל נוהד
יעקב, המקום המוכן לפורעניות, או
משלחת חבר הלאומים בלבנון...

ליצני הדור ימ"ש דרשו אפילו
את כל הענין הזה במין חומר ומצאו
בו סמל לסוכנות שנתהפכה,
ואולם חושש אני שקרה לחם הנס הזה
בדרך אד ורק מפני שלא יצאו בכ"י
טוב בלומר ביום ג' ורק זכותה של
א"י הגנה עליהם ובסיעתא דשמיא
עבר הכל בשלום, ואי"ה בשבת קדש
זה פרשת "שלח", יברכו מסתמא ברכת
הנומל וכשם שהפך אלחים את המכור
נית שלקם, כן יהפך גם אנו לבם לטובה
לארצנו - ולתקציבינו ויצאנו ה"ה. מאתנו
ואנו נצא מהם בכ"י טוב...
ואתם, רבותי, צחקו לכם באות
גפשבם ואני בשלי; שליכא מידא

דלא רמיזא באורייתא, ותלמידו תלי
פון 170, התנא דמטייע לן תלא ויכית!
הוא מצא בפרשת השבוע רמז
גלוי לביאת המשלחת לא"י ואפילו
לנפילתם בעפולה, ראשית, הלא כתוב
בפרוש: "שלו ה אנשים ויתורו
את הארץ" — רמז לשלוש חת
שנסעת לתור את הארץ, ואלה שמור
תם: למטה דאו ב...
והשנית, מרומז בפסוק ל"ג:
"ושם ראינו את הנפילים" (הנפילים
קרי) וסמוד לזה כתוב: "וי ע י
לו, מלשון ע פ ו לו...

ועדיין נמצאים אפיקורסים שא"י
גם מאמינים ברמזי תורתנו הקדושה
ומטילים ספק אפילו בתורתו של ר'
עזמות!

וברוך נַחַדְשֵׁ חַדְשִׁים!
מתדבק ר' חיים מנהיגנו במדותיו
של הקב"ה: מה הוא מחדש חדשים
ואין ענינו של חדש אחד דומה לענינו
של החדש השני, כן מחדש ויצמן בכל
שנה ואין שנה דוגה לגינה, שנה
שנה בפני עצמה.

לפני שנתיים המציא לנו את חטי
ררם של המכללה, אשתקד שלה לנו את
הרגל מלונדון והשתא המציא הכימאי
הגדול שלנו חומר מפותץ חדש — לא
ט. נ. ט. חלילה אלא משלחת מאמר
"ישתעשע הי"ד כמה שישתעשע ובל-
בד שישתוק..."

וכפי שרמזתי לכם כבר ב"אקדמות"
שלי, זכינו לא רק למשלחת אחת
איא לשתים: אחת לתקציבים ואחת
למומחים ויש לנו ב"ה ככל המינים;
מומחים של מים ומומחים של אש,

מומחים לזבל ומומחים להבל, חכמי
ככללה ונאוני השכלה, מומחים חדי
שים לכל מרעין בישין והעיקר מומ
חים גדולים להעמיד קרני דאומנא
לא"י...

הכלל, רבותי, טוב לנו בעולם
תזה וטי ידמה לא"י? יש לנו אספי
פרטים יותר מפולניה, אקונומיסטים
וכל מיני ליסטים יותר מליטא ו"ספע
צים" יותר אפילו מרוסיה וסיביריה
גם יחד, וחסי לנו עכשיו רק מומחה
אחד של כס ה, וכסף — אומר
דיזננה בתקפלי על ההנה"צ — איז...
או כמו שאומר המומחה ר' עזמות
בלשונו: מאסארי טאפיש! אעפ"י,
כמו שאומרים הבריות "בשביל השד
בעינים והמורים דחליטו הפעם, כנר
אח בלי "קאטאוועס" וכלי זהוק לסגור
את ההדר" — וכיחוד הצעירים וה
חצופים שבהם! — ובינתים, רבותי,
עמד ישראל צדיקין פרנסה ויותר משש
טאות פקידים בעלי משרות
ומשכרות בורגניות ר"ל מחכים אצל
ה"שמאל" שלנו, והכימאר האחרון
ב"דבר" שצריך לקראו בעיון ובין השד
טין ולתרגמו לשפתם של המומחים
שלנו — הלא יוניח!...

ובכל זאת, רבותי, אל התיאשו
מן הפורעניות.
הקב"ה אעפ"י שהוא מוכח אותנו
כפעם בפעם באיזה "פוגרום" ברו'
מיניה או באוסתריה, כדי שלא ישכחו
חלילה אחב"י ש"יהודים" הם, אעפ"כ
"ברוגו רחמים תזכור" ואינו מזניח את
עמו ואת ארצו הקדושה ובשעת מישי
בר שלח לנו ממרום את הרבי מבאיאן,
חו א שיחי' נתן את הברכה לקל

הנוצרים Y. M. C. A. להבדיל,
בכיתנו הלאומי...
גם "הסיר" הגדול שלנו בלונדון
הוא "בעל" גדול כנראה על א הד
ר ים ולא גָּחַנְם יצא ככרוז נלהב
לעשירינו, שיתנו כסף לא"י, כמו
שאומר היהודי הפקחי שלי: "טוב
למות בר"ח ניסן, אבל לא אני אלא
שכני", ועל עשרת אלפים לירות, שנשד
אר הייב (לא היהודי הפקחי) לקרו
הקימת נתן, כנראה, "לכשירח"יצע'
טטעל" לעולם הבא.

ובינתים, רבותי, מפתמים אותנו
עתונינו ב"מברקים" וב"טלגרמים" כד
לונדון, בלומר ב"ישועות ונהמות" ופ'
רוטת אחת במומונים אין זוכין לראות
בעינים והמורים דחליטו הפעם, כנר
אח בלי "קאטאוועס" וכלי זהוק לסגור
את ההדר" — וכיחוד הצעירים וה
חצופים שבהם! — ובינתים, רבותי,
עמד ישראל צדיקין פרנסה ויותר משש
טאות פקידים בעלי משרות
ומשכרות בורגניות ר"ל מחכים אצל
ה"שמאל" שלנו, והכימאר האחרון
ב"דבר" שצריך לקראו בעיון ובין השד
טין ולתרגמו לשפתם של המומחים
שלנו — הלא יוניח!...

ובכל זאת, רבותי, אל התיאשו
מן הפורעניות.
הקב"ה אעפ"י שהוא מוכח אותנו
כפעם בפעם באיזה "פוגרום" ברו'
מיניה או באוסתריה, כדי שלא ישכחו
חלילה אחב"י ש"יהודים" הם, אעפ"כ
"ברוגו רחמים תזכור" ואינו מזניח את
עמו ואת ארצו הקדושה ובשעת מישי
בר שלח לנו ממרום את הרבי מבאיאן,
חו א שיחי' נתן את הברכה לקל

חסידיו ובזכות זה נכנסה הברכה לפ'
תקאותיו ולפריונותיו והובטחה פרנסה
בריוח ל... רבי הקדוש, שיצא ברכוש
גדול, כנראה, שא"י נעשתה לשוק טוב
לעורכי קונצרטים וגם לעורכי חזיונות
וקופידיות קדושות...
ולעולם יצא אדם בכי טובי, וביום
שלישי בשבת, יום שבו הוכפל "כי
טוב" יצא צדיק כיעורו ופנה זיוה,
הודה והדרה, ואנלם מששקעה שמש
של באיאן על הרי יהודה ונפתלי, זר
הה שמש של ג' ו ד בארצנו זכ'
שבוע זה, כפי שמיסר לי תלמידו הח'
סיד, יצאו מפולניה ד' אדמורים לא"י
ואי"ה בעלל ובזמן קרוב יחנו חסידיו
מזיום של הצדיקים הגדולים בעירנו.

בפנקסי הקטן דישום ומצויר בעפרון
מעין אוירון קטן, סיטן לזכרו, שצי'
ריך אני לרבר עיכם ע"א לינדברג,
זה המעופף הגדול, שהטיל רעש גדול
כ"כ בעולם ומרבים לספר על אדר'
תיו.

שייד לומר "מרכים לספר" —
ממש מצלצלים בכל הפעמונים אין לד'
עתון בכל כדור הארץ, מן הגדולים
והחשובים שבהם עד הפעוטות, שלא
יחא מדבר עליו וישלא יראה את תמור'
נתו ותמונת אוירנו, והגיע הדבר לידי
כד, שאין לד' תינוק מוטל בעריסה
בפריו ודרקא בבית הספר באמריקה
שאינו בקי במעופתו של לינדברג ושי'
לא ידע בפרטות יבפורטוט את עליתו
וירידתו בפריו ורוב גדולתו. בקצור-

אי אפשר עכשיו ואחיה קל מסובין
לגמר את שעורי זה בלא הזכרת שם
לינדברג.
ופתמת שהקב"ה שגלה כפאמר

הבריות, לכל שכור את משקהו, כן
שלח לי בשבוע זה את תלמידו הד"ר...
ספריו, קצר ועבה כדמות של אוירון'
צפלין וקולו תורע כאוירון מגבה, נפ'
תחה הדלת ו"עה" לתוך חדרי ישר
לספר לי את ה"נסים והנפלאות" של
לינדברג, שזכה לראות בעיניו.
זהו רבותי, מעשה ארוך, ואולם
אנכי אספר לכם בקצור את כל ה"ראד'
יו"ה שהיה לי עם האורח הפורה.

אני : הנה אתה הייתי בין
המאושרים, שזכו לראות את לינדברג
בשעת ירידתו מאוירנו בפריו ?
הוא : כן, מוסיו עז"מאוועט (מל'
ע"ל, נוסח צרפתי) אני זכיתי להיות
בין 150 אלף המשוגעים, שאלו
שרצו לבורג'ה לראותה, ואלמלי לא
הלכתי חלילה היו שם רק 149999
משוגעים סכנתי את נפשי ו"עפתי"
לשם.

אני : מה פרוש "עפתי" ?
וכי גם אתה מזכיר של אנד"י הפורה
באויר ?
הוא : חלילה ! פשוט, מפני
כי אי אפשר היה להשיג מ"פארו"
(אות השם פריו הוא מבטא בלא "סמך",
ובגלגל ה"ריש" בתוך גרונו...) לבור'
ג'ה לא רכבתי, לא טרומביל אף לא
חמור בצורת "טאכסי" ולו הייתי זוכה
אפילו לאחד מאלה הייתי נשאר בתור'
לפי השבונני, עוד יותר מאשר אצלכם
במים בירושלם.

אני : אימתי הגיע לינדברג
לפריו ?
הוא : בשעה עשר וחצי בע'
רב. מפני כך היו רק 150,000 איש
(כמינין תושבי ירושלם-שליטטח ושל
ירושלם-שליטעלה גם יחד !), שאלמלי

היה טאחר עוד היתה כל פריו יוצאת
לקראתו.
אני : ממש כמו שיצאה כל
צפת בימי המלחמה לראות בעיני'
הם בפעם הראשונה עגלה וסוסים של
קלוריסקי שבאה אהר פתיחת הכביש
מראש פנה...

הוא : מתחילה עמדו כלם
ועיניהם נשואות למרום והביטו כאיצי'
טגנינין לרקיעהשמים או כיהודי כשר
המבקש את הכוכב הראשון במוצש"ס
לעשן, כשראו כוכב מזוהר ברקיע,
חשבו שזוהי מנורת המאור של ספינת
האויר, ופתאום הגיע לאונינו קול זמר
זו"ם, ומה אנד' לד', מוסיו עז"מאוועט ?
(מלע"ל) באותה שעה נראה לי, שאלו
שמעו אפילו את שופרו של משיח
לא היתה השמחה כל כך גדולה, כשירד
הנשר על בני הארץ, עשה שני סבובים
גדולים על ראשי הקהל כסבובי התרנגל'
על הראש בשעת הכאת כפרות (ובש'
עת דבורו סבב תלמידו בידו על'
ראשו).

אני : ומוי הושיט לו את
ה"שלום עליכם" הראשון ?
הוא : כיה שייד "מי" ? —
יהודי ! הכפקר והמשורר ווי ים
עמד בראשונה לפני האוירון ובעודו
מפרפר בכנפי הברזל שלו קפץ וטפס
על הגשר ולינדברג הופיע לפניו. הקהל
העצום הרעיש את האויר במחיאות
כפים.

ישר המעופף את שתי רגליו הא'
רזות אחרי ישיבה-של"מעלה במשך
ל"ג שעות וחצי, רכס את כפתוריו וכי'
צחוק קל הציג את עצמו באנגלית :
I am Lindvörgä!
(אני לינדברג !)
הוא : חלילה ! פשוט, מפני
כי אי אפשר היה להשיג מ"פארו"
(אות השם פריו הוא מבטא בלא "סמך",
ובגלגל ה"ריש" בתוך גרונו...) לבור'
ג'ה לא רכבתי, לא טרומביל אף לא
חמור בצורת "טאכסי" ולו הייתי זוכה
אפילו לאחד מאלה הייתי נשאר בתור'
לפי השבונני, עוד יותר מאשר אצלכם
במים בירושלם.

המפקד ווייס עשה מיד תנועה סקיפה
להראות לו את הקהל ואמר לו :
Ici, Paris.
— הנה פריו ! — הציג לפניו
את הקהל.
אני : הנה אתה זכית לרבר
עמו ?
הוא : חס וחלילה רק זכרוז
קטן ויקר הבאתי ממנו. (ובשעת דבורו
הוציא מכיסו חפיסה ובתוכה סמיעא
קטנה בצורה של חתיכת בד קטנטנת).
הבה ואספר לד', מוסיו עז"מאוועת,
את המעשה הזה בשביל תלמידך :
כל הקהל התנפל מיד על האוירון וכ"א
מהם חטף בסכנת נפשות חתיכת בד
לזכרו, כמש כחסידים החוטפים "שיח
ריים" משלחנו של הרבי מבאיאן... ברו
לי, שאלמלי היה זה בורשו או אפילו
במירון היו כחפשים "חתיכות" גם
כסופם של אחרים...
כשחזרנו מבורג'ה לפריו, ספר
אחד מכני הבורתנו את כל פרטי חי'
רידה וביהוד את השג עון של
הקהל בשעת התנפלותו על האוירון
"רוחו של ס"ט לואים".
— ואתה לא לקחת כלום ? —
שאלו כלם מאתו.
— אני זכיתי יותר מכלם, ענת
המספר.
לינדברג נתן לי את מטפתתו... חרי'
היא לפניכם...
ובשעת דבורו הראה לנו את המט'
פחת.
— הווי, תן לי חתיכה קראה שכי'
נתו היפה שנשענה עמנו.
וכל יתר הנוסעים צעקו אף הם :
"גם לי, חתיכה קטנה !"
— יהי כן ! ענה המספר, ואולם

איני נתן אלא אני מוכר-לטובת הקרן של נונגיסר וקולו (שני המעופפים שאברו בדרכם אמריקתה). חמש לירות בעד כל חתיכה קטנה...

המטפחת שננורה לגורים הכניסה 250 לירות. שנמסרו לעד הצרפתי האמריקאי. אך למותר להוסיף, כוסיו עזמות, כי המטפחת הזו היתה שלו ולא של לינדברג...

אני: ומה אמרו הצרפתים על לינדברג האמריקאי?

א: ראשית כל אמרו שאיני אמריקאי אלא שוויידי ואולי גם לא שוויידי כי אם יהודי, ואם יהודי הרי יכול הוא להיות גם צרפתי ואפשר יהיה סו"ס צרפתי?

אני: ומה אמרו היהודים שלנו?

א: הם אמרו שהוא בורדאי יהודי מפני כמה טעמים ראשית מפני השם שלו: לינדברג, והייט אחד משכונתנו בפריז נשבע והוכיח שגם שמו לינדברג ולית מאן דפליג שהוא (כלומר החייט) יהודי...

והשנית — וזהו העיקר! — הלא כל מענין הזה הוא תלוי באויר וכל פרי נסתו של לינדברג עכשיו מן האויר ומי בעמד ישראל מתפרנס מן האויר? ושלישית: מי כמוני יודע לשמר כבוד אב ואם, שתוכמי בבואו ל"פארי"...

רק אל התילפון והודיע את הכשורה לאמו?.. אלא מאי? ספק קטן נתעורר בכי: איך יכול יהודי לשבת במקום אחד במשך ל"ג שעות וחצי וביחוד מה עשה כדי להתפלל תפלת "שמונה עשרה"?... ובינתיים ישבו היהודים בפריז ועשו את חשבוננו של לינדברג, כמה הוא ירויה? צא וחשוב: ראשית, הפרס של עשרים וחמשה אלף דולר; שחם בערך חצי מיליון פרנק — הריהו

כבר מיליונר! ושנית, הריקלמה וזה קמוץ בהוצאות אכסניה בכל ימי היותו בפריז וגם הנדוניה שהציעו לפניו מכל צד? ואפילו ויזה שכה לקחת עמו בצאתו מאמריקה. הן יהודי פור לנו, למשל, שאין לו ויזה מטילין עליו קנס ומשלחים אותו במחילה מ"פארי" לפדן ארם!

ולפני צאת תלמידיו זה מהררי פנה אלי בשאלה: היכן כאן "אבד ישראל"?

למה לך אבן ישראל? שאלתיו בסקרנות — זוהי שכונה קרובה אלי. רוצה אני לרשם את לינדברג במשרד השדוכין... שדוד טוב ועשיר... ותלמידו פרה לו...

ומספרים כי יהודי אחד עמד ותקן את גדרו בשבת. עברו יהודים שיצאו טתפלתם בבית הכנסת ואמרו לו:

— כיצד מעיו יהודי לחלל שבת קדש בפרהסיא נכורה?

— שאלתי את הרב, ענה בניחותא והמשיך את עבודתו.

— ומה אמר לך הרב? — הרב אמר לי כי אסור, השיב הלה בעבודתו, ואולם אני שומע לרב כשם שנשבעים להתול...

במעשה זה נזכרתי בשבוע זה בקריאי בעתונות את מכתבו של הרב קוק לכפר יחזקאל ולתל יוסף, שבו בקש מהם תחנונים ממש, שלא לעשות חגיגת הבכורים בהג השבועות אלא למחרתו ביום ג' באסרו הג או ביום טוב שני של גלויות, ואולם הם שמעו אותו כ"חחולה" וחגגו דוקא כחגיגת שבעות.

והנה נתלכלל בשבוע זה לירי מכיתב פועין הרוד לאכר אחד ממוצא, וכו' הוא דודש פאתו להביא את הרב...

שקנה מאתו, ביום שני 6.6.27, ושכה כנראה, היהודי מעין הרוד כי ביום זה חל להיות גם ג' סיון יום מתן תורה האוסרת על יהודי ממוצא ואפילו מעין הרוד לצאת ברכב? וכל זה — רק שני ימים לאחר שבקר הרב קוק את עין הרוד והעמק? ושואל אני: אלו היה זה ביום "פערונימאי"? (הרא"ש שון למאי) כלום היה היהודי מעיני הרוד שוכח את היום הגדול והקדוש הזה?

למה לך אבן ישראל? שאלתיו בסקרנות — זוהי שכונה קרובה אלי. רוצה אני לרשם את לינדברג במשרד השדוכין... שדוד טוב ועשיר... ותלמידו פרה לו...

ומכיון שאנו מוברים בחלול שבת ויום טוב נזכרתי בעין שתודיעונו בבית הכרם וביחוד ב"ענג שבת" של בעל הירמולקה שלנו.

ה"ענג שבת" בבית הכרם הולך וכתפתה ב"ה. עשרות בחורים בטלנים באים בכל שבת מזהיר לשחות "כוס תה" ויחד מנעימים זמירות בשעת ה"שליש סעודות" וקולם הולך על כל עבודתם של אנשי הסביבה... לא להנם בא הרבי בעל הירמולקה להתפלל גם ב"ישורון". עלה ב"ה בידו לפתח שם סניף ל"ענג שבת" והוטל על כל חברי ישורון להביא עמם זבני דגים וסרדיר נים, תה ו"קייקס" לבית הכנסת לקיים מצות "ענג שבת": הדרשות והנאוטים יתורגמו גם לאנגלית.

ומ"ענג שבת" זה לחיון — רק טיסח אחת.

שאלו מאת הדר"ב. מת"א שני מצא בשבוע זה בירושלם אם ראה את הצגת "יזכור" על הבמה.

ראיתי את "יזכור" — ענה הדר"ר — גם על הבמה וגם בראי נע.

ופיז החברל ביניהם? — בראי נע — ענה הדר"ר — קברו

רק משהק אחד ובתיאטרון בת"א "קבר רח" את כל המשהקים... * * *

ומספרים עוד כי אחרי הצגת "החלוצ הקטן" בשבוע זה על-ידי בית הספר "תחכמוני" שאלו מאת המחבר הדר. כרמון איך מוצא את חיונו על הבמה?

וענה המחבר: — עכשיו אני מבין טפני מה קושרים חוטים וסמנים לילודים הקד טנים מהדסה — כדי שלא יתחלפו ויכירום. אני שכהתי לקשר חוט ל"ח לוצ הקטן" שלי ובנראה שנתהלה ע"י הגברת ג... איני מכיר את "בני" ואולי גם זו לטובה! * * *

כפגתי כונחים כמה מכתבים מתלמידיו, שפנו אלי בשאלות ובקרי שיות חמורות, וכדי שלא לחתמיץ את תשובתי הנני מפרסם בזה את ה"שאלות ותשובות" שלי בזה.

לכ' רבי עזכות שליט"א! שייך אני לאגודת האמנים המיר דרניים, כלומר שאני צייר אכספרס יוניסטה, וגם השתתפתי בתערוכה הכי שותפת, ובכ"ז לא נמכרה אף אחת מתמונותי הפיטוריסטיות. ילמדני רבנו, מה לעשות?

תשובתי: נסחנא להפוך את תמונותיך ראשן למטה ורגליהן למעלה, אולי יועיל?

שוב מכתב קטן ורטוב מתלמיד רתי אשר כת"א: מה אעשה, אדוני עזמות? אני מתרחצת יום-יום בתל נורדוי וישנו בחור אחרי שהוא מלמדני לשחות זה שבועים ימים, במים הוא קרוב אלי וביבשה הוא מתנכר אלי כאלו אינו

מכירני, מה לעשות? תשובתי: התזיקרנא אותו במים, ומיד כשזודטן לפני רב מסדר קדושין היודע היטב לשחות במים (לא חלילה הרב המסדר-קדושין באהל-משה היודע לשחות, היטב בים התלמוד) — אשלחהו אליך על חשבוננו לת"א והוא ישתדל, שלא תשארו "על פני המים". * * *

ושוב קושיא המורת: רבו ומורי החכיב!

מרי שכת בשכתו אוהב אני לטייל ברחוב יפו בין מנחה למערב, בשעה שאחב"י מביאה שערים ומחארת אל-תאנאק יוצאים מחוריהם בבגדי צבעוניים ומשחורים, ממש את רחוב יפו, אוהב אני לשמע ב"רחוב בכל" שלנו את שבעים הלשון של אחב"י בביתנו הלאומי וביחוד לראות אברכים צעירים, ג'נטלמנים ירושלמיים, שהם מטיילים עם זוגותיהם והצפיעים והצי פיעות לכבוד שבת: דוחפים את עגלת הילדים לפניהם ביד אחת ומפצחים "פיפיטאכ" ביד השנייה, תוקעים את הגרעין בין השנים הקדומות, בתוך הסדק, שנוצר, בנראה לכך, ויורקים את הקליפות נכחם ברעש גדול ובכה כבדור הנורק מתוך המקלעת. אחריו כרוכה ה"יפהדיפיה" שלו ילד אחוז בסנינה, תינוק על זרועה, תאומים מוטלים בעגלה וכרסה בין שניה... ואולם לא זאת הפצתי לספר לך, רבי ומורי! העיקר מה שהפצתי להגיד לך הוא זה: תמיהני מאד אם ראית את מעשה בני דודנו הפרהחים, שהם עוברים בכונה וכמו להבעים, ב"טרר טבילים" שלהם הכלאים תרבושים, בתוך הקהל מרדוב "אבינו מלכנו" למגדש הרוסי והוזר חלילה, ואגב נסיעתם בין הקהל העברי הם מטהכלים

בבנות ישראל ומפריעים את מנוחתם של אחב"י בשבת קודש שלהם. ושואל אני את רבנו, האם היו אחב"י מעיזים לעשות כמעשה הזה ברחוב בני-דודנו, ואם היו מעיזים כלום היו עוברים הם בשתיקה-כמונו על "ענג שבת" זה שלהם? ומה עושים השופרים בר חוב יפו ומאי עבודתם? הא?

תשובתי: תיקו! * * * ושוב קושיא המורת: רבו ומורי החכיב!

ישוב קושיא וטענה חזקה מתל-מידי הכהן:

זה כמה שבועות וירחים צפינו והכינו כשבע עינים לראות את הלוים בשעה שהחב"י מביאה שערים ומחארת אל-תאנאק יוצאים מחוריהם בבגדי צבעוניים ומשחורים, ממש את רחוב יפו, אוהב אני לשמע ב"רחוב בכל" שלנו את שבעים הלשון של אחב"י בביתנו הלאומי וביחוד לראות אברכים צעירים, ג'נטלמנים ירושלמיים, שהם מטיילים עם זוגותיהם והצפיעים והצי פיעות לכבוד שבת: דוחפים את עגלת הילדים לפניהם ביד אחת ומפצחים "פיפיטאכ" ביד השנייה, תוקעים את הגרעין בין השנים הקדומות, בתוך הסדק, שנוצר, בנראה לכך, ויורקים את הקליפות נכחם ברעש גדול ובכה כבדור הנורק מתוך המקלעת. אחריו כרוכה ה"יפהדיפיה" שלו ילד אחוז בסנינה, תינוק על זרועה, תאומים מוטלים בעגלה וכרסה בין שניה... ואולם לא זאת הפצתי לספר לך, רבי ומורי! העיקר מה שהפצתי להגיד לך הוא זה: תמיהני מאד אם ראית את מעשה בני דודנו הפרהחים, שהם עוברים בכונה וכמו להבעים, ב"טרר טבילים" שלהם הכלאים תרבושים, בתוך הקהל מרדוב "אבינו מלכנו" למגדש הרוסי והוזר חלילה, ואגב נסיעתם בין הקהל העברי הם מטהכלים

ויבין עד היום הזה אם פרושה ארץ ישראל או ארץ-ישמעאל או פשוט: אינו ידוע?... והצבעים החפוכים שעל הבולים הם, כנראה, לשוויי-המשקל, כידוע...

ולסוף מעשה נאה, מעשה שהיה בחיפה וששמעתי מפי יהודי סוחר ידוע דהתם, איך שיהודי פולני שוכר דירה מערבי, יושב בה חנם ומרויח עוד ממנה להוצאות הדרך לפולניה...

מעשה ביהודי פולני, ששכר לו דירה מערבי נוצרי דירה נאה לשנה תמימה בכמה או במאה ועשרים לירות אינו זוכר בדיוק, עפ"י הזוהר כתוב והתום בנושפנקאדבלדיא, ושלם לו על החשבון פונטים אחדים ואת המותר הבטיח לשלם לו מיד, לאחר שיקבל כספו מפולניה.

עבר חודש ימים והכסף לא בא מפולניה, עברו שני חדשים ולא בא לא הכסף ולא היהודי לשלם שכר דירה, ובחדש השלישי בא הערבי אל היהודי ואולם הכסף מפולניה לא הגיע עדיין, בקצור, הוא דחה את הערבי בלך-ישוב עד החדש הששי, או החליט הערבי בדעתו להשיג את כספו בכל תקף ויהי מה! מה עשה? אור כגבר חלציו ובא אל היהודי, דפק על הדלת ואין קול ואין עונה, דפק ככה "טאד טאד" עד כדי שבירת הדלת והנה הוציא יהודי ארוך את ראשו מן החך לו ובראיתו ערבי דופק צעק לו: "רווד! רווד!" (לך לך!)

איוח "רווד" ואיוח "רוחה"? — צעק בעל חבית — "חאט מאסארו!" (תן כסף!)

"מוש לאוים!" (לא צריך) — צעק מיהודי בהראותו את כל ידיעתו בשפת בני דודנו.

לא הועילו טענות ומענות, הערבי המסכן התיר את האזור הרחב שלו, שלם דמי משפט, דמי עדל ודמי ברה, עזר בשת ורפוי וכשפנה ללכת שאל אותו השופט באירוניה אם יש לו עוד איזו טענה אל הצדק:

לא, לא, לא! — השיב הערבי הרים את שתי רגליו וכרח כמטחור קשת, ומחכה הוא עד גמר החוזה של הדייר השני, — בהתאם לה"ערל"...

עז מות

לסוף נתברר כי היהודי שלו נסע לו לפולניה והשכיר את הדירה ליהודי שני בשכר של 45 לירות, מה עשה הערבי? הלך ותבע את הדייר החדש לדיו, ואולם השופט הערבי מצא כי לא היתה שום מניעה חוקית ליהודי הראשון להשכיר את דירתו לדייר שני, ואם יש לו לבעל הבית איזו טענה על היהודי הבורח, יוכל לתבוע אותו לדיו לפני ה"נתנה תוסף", והערבי נתחייב בכחילה לשלם גם הוצאות הכשפט.

— "שו הארא?" (מה זאת?) — צעק הערבי — הן הבית הוא שלי, יהודי אחר, גר בו חצי שנה חנם ולא עוד יאלא שגם עשה "ביונים" מביתי, יתדי שני בא לגור עיד חצי שנה בביתי מבלי שאראה אפילו "בארא" אחת, ועל י עוד לשלם קנס?

"פאדיחיה אל-ערל!" (יחי הצדק!) הפך הערל את פניו ללכת והנה הניח השופט את ידו על כתפו ואמר לו בחביבות: "סטאנא יא חביבי!" (עמודנא, חביבי!) וען אשר העיזות להעליב את המשפט באירוניה בתוך בית המשפט, ע"כ הוטל עליו לשלם קנס לפי החוק חמשה פונט וארבעים גרוש...

לא הועילו טענות ומענות, הערבי המסכן התיר את האזור הרחב שלו, שלם דמי משפט, דמי עדל ודמי ברה, עזר בשת ורפוי וכשפנה ללכת שאל אותו השופט באירוניה אם יש לו עוד איזו טענה אל הצדק:

לא, לא, לא! — השיב הערבי הרים את שתי רגליו וכרח כמטחור קשת, ומחכה הוא עד גמר החוזה של הדייר השני, — בהתאם לה"ערל"...

עז מות

עז מות

עז מות

עז מות

עז מות